

I oplægget var der samlet et vældigt spark til samfundsøkonomien, som skulle være det spark, som kunne igangsætte et opsving. Samtidig lå der allerede i »Ny kurs« en bemærkning og et signal om stramning igen, når opsvinget kunne bære sig selv.

»Ny kurs« fik hurtigt virkninger. Vi så, at tilhøbet til samfundsøkonomien og den samfundsøkonomiske udvikling blev noget genoprettet i befolkningen. Vi så, at det private forbrug steg. Vi så, at erhvervsinvesteringerne steg. Og vi så et boligmarked, der blev normaliseret. Altså kan man konkludere, at opsvinget kom.

Vi har set det på en lang række områder med en lang række resultater, og vi har nogle gange herinde diskuteret, hvem der egentlig havde æren for det. Man kan selvfølgelig sige, at det ikke bare er »Ny kurs« og lige nøjagtig de initiativer, der er taget her, men da der vistes en politisk vilje og en politisk evne til at tage et alvorligt spring fremad for at påvirke samfundsøkonomien og det lykkedes at påvirke den, lykkedes det også at indgive befolkningen en oplevelse af, at det efter 7 år, hvor det bare gik tilbage og tilbage og tilbage, ville kunne komme til at gå en anden vej.

»Ny kurs« var det optimale, vi kunne gøre fra Folketingets side for at sætte et opsving i gang. Alle de økonomiske nøgletal, som vi kalder dem, og alle mulige kurver og søjler m.v. bevæger sig nu i den rigtige retning. Nogle af dem, som jeg allerede nævnte under førstebehandlingen, nemlig udviklingen – nedgangen – i ledigheden har været længe undervejs, vi synes i Socialdemokratiet for længe i forhold til de forventninger, vi havde; men også her har vi set at der nu er sket en rigtig og kraftig udvikling.

Det, at opsvinget kunne skabes, troede oppositionen, Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet, ikke en døjt på sidste år. Jeg vil ikke trætte med at citere fra finanslovdebatterne sidste år – det gjorde jeg under førstebehandlingen, så jeg kan henvise til den – men der var i hvert fald ikke nogen tvivl i sindet hos Venstre og De Konservative om, at det var fuldstændig umuligt at få et opsving, sådan som regeringen påstod.

I går lød der andre toner. Jeg glædede mig meget over, at fru Anne Birgitte Lundholt fra Det Konservative Folkeparti sagde – det er citeret efter hukommelsen – at vi alle kunne se, at et opsving måtte komme. Det er en god erkendelse – et år for sent, men bedre sent end aldrig – og nu kan vi altså se, at det er der.

Hvad betyder det så for den enkelte dansker? Det, der betyder noget, er jo ikke søjlerne og kurverne og de øvrige statistikker, men hvad der sker for den enkelte.

Det, der er vigtigt, er det, der sker for de arbejdsløse, som nu er kommet i arbejde. Ledigheden er omsider faldet og falder fortsat og med en sådan fart, at det er det største halvårsfald i ledigheden, vi endnu har registreret i Danmark.

Dem, som det også har betydning for, er de arbejdsløse, som endnu er arbejdsløse, men som nu kan håbe på at komme i gang, og de beskæftigede, som ikke i samme grad som tidligere har grund til at være bange for at miste deres arbejde.

Ja, vi har skiftet stil i oplevelsen af og forventningen til tilværelsen: Fra at være i en situation, hvor de, der var i arbejde, frygtede at miste deres arbejde, er vi nu kommet tilbage til en langt gunstigere situation, hvor de, der ikke har et arbejde, faktisk har grund til at håbe at kunne få et.

Det, der er sket, har også betydning for de virksomheder, der nu ikke mere skal koncentrere sig om at planlægge personalenedskæringer. Omvendt har det betydning for de virksomheder, som nu skal planlægge ansættelse af ny arbejdskraft, og her er det vigtigt, at virksomhederne faktisk begynder at planlægge.

Vi kan se, at der er forventninger om en stigning i beskæftigelsen på en lang række virksomheder, og her er det vigtigt, at man ikke tror, at man ret nemt kan gå ud og hente en bestemt og meget kvalificeret arbejdskraft. Der skal man i planlægningen prøve at bruge det uddannelsessystem, der er til rådighed også inden for arbejdsmarkedsområdet, sådan at man kan sørge for, at der er en velkvalificeret arbejdskraft til rådighed, når man har brug for den. Det er det, vi kan forvente at virksomhederne er ved at indrette sig på med henblik på at undgå flaskehalse, som gør ondt såvel på virksomhederne som på samfundet som sådant.

Det, der er sket, har også betydning for de unge, der afslutter skolen, og som nu igen kan opleve, at der er brug for dem i et større antal end tidligere.

Det har også betydning – det har vi kunnet se efteråret igennem, hvor vi har haft et finanslovsforslag uden ubehagelige sociale nedskæringer liggende – at pensionister og andre, der er afhængige af, at vi kan få tingene til at fungere samfundsøkonomisk, ikke efteråret igennem har skullet være bange for, at nedskæringsforslag i